

احمد علی سائیں

احمد علی سائیں 1859ء نوں پشاور وچ پیدا ہوئے آپ دا اصل ناں احمد علی سی۔ تے ماں بولی پشتو سی۔ اوہناں واجبی تعلیم حاصل کیتی۔ طبیعت وچ لا اُبابی پن سی۔ 1918ء وچ راولپنڈی آگے تے فیر ساری حیاتی ایسے شہر وچ گزار دتی۔ شاعری وچ اُستادِ مضبوط دے شاگرد ہو گئے۔ طبع موزوں سی ایس لئی پھیلتی شعر آکھن لگ پئے۔

پوشو ہار وچ خاص طور تے سارے پنجاب وچ عام طور تے اوہ بیت بازی تے چوہر گیاں پاروں بوہت مشہور سن۔ سائیں ہوری اخیر عمرے تے اوتھے ای 1937ء نوں وفات پائی۔

احمد علی سائیں ہوری اک فطری تے پیدا اُتھی شاعر سن۔ اوہناں نے پہلاں فارسی تے پشتو وچ شاعری کیتی، راولپنڈی آکے پنجابی زبان دا رس تے مضامین اوہناں دی تخلیقی قوت اُتے کھل گیا۔ اوہ اپنا کلام زبانی یاد رکھدے سن تے شائع کراؤن دے خلاف سن۔ پہلی واری اوہناں دا کلام 1921ء وچ ”سائیں دی بسنت“ دے ناں نال شائع ہو یا۔ بعد وچ ”ایات سائیں احمد علی مرحوم“ دے عنوان نال اک کتاب 1949ء نوں گجراتوں چھپی۔ اوہناں دی اک ہور کتاب ”تحفہ کمال“ دی چھپ چکی اے۔

سائیں ہوراں دے شاگرداں وچوں پیر فضل گجراتی، جوگی جہلی، مرزا عبد الکریم تے غلام نبی کامل دے ناں مشہور نیں۔ آپ دے کلام وچ سادگی، رس، سوز، رندی تے مستی پوری طرحاں رچی ہوئی اے۔ ایس توں دکھ تصوف تے اخلاقی مضمون سائیں دی شاعری دے خاص موضوعات نیں کلام وچ چٹنگی، تشبیہاں تے استعارے تے روزمرہ محاورے دی بندش کمال دی اے۔

سی حرفی ابیات

الف: اڑی خودی تکبر نہ کر بندے، دس توں تے تیرا مکان رکھتے
 اوہ دارا سکندر نمرود مٹ گئے دس اوہناں دا نام نشان رکھتے
 جس دے تخت نوں پریاں اڈاندیاں سن وڈی شان والا سلیمان رکھتے
 سائیاں موت نے مار فنا کیتا مالک حکمت دا شاہ نعمان رکھتے

○

ل: لنگ کیا کچھ عشق دے بول دی اے ایہ تاں وار جانے یا منصور جانے
 بن پیناکی کچھ "نظر نہیں آسدا حال نرگس دا ہشیم رنجور جانے
 کیسی تپش ہے حسن دے جلوپاں دی اس نوں جانے کلیم یا طور جانے
 سائیاں پاروے کنڈھے دی یاس حسرت گھر یا شوہ وچ بیڑی دا پور جانے

○

و: دکھ جتے اوتھے سکھ ہوندا، جتھے سکھ اوتھے دکھ ہزار نالے
 جتھے غم اوتھے شاد مانیاں بھی اچھے شادی اوتھے غم اغیار نالے
 جتھے دل ہوندا سارا جسم اوتھے جتھے عشق اوتھے شور شار نالے
 سائیاں ایہہ بھی رسم قدیم دی اے جتھے گل ہوندے اوتھے خار نالے

○